

„Živite kao deca svetlosti jer, plod svetlosti je u svakoj dobroti, pravednosti i istini.” (Ef 5,8-9)

Pavle piše zajednici u Efesu. To je veliki i impozantan grad u kojem je on živio, krstio i propovedao jevanđelje.

Verovatno se nalazi u Rimu, u zatvoru, oko 62. godine. U teškoj je situaciji, ali ipak piše ovim hrišćanima, ne toliko da bi rešio probleme u zajednici, već da im objavi lepotu Božjeg plana za Crkvu koja se radala. Podseća efesce da su kroz dar krštenja i vere, prešli iz „tame” u „svetlo”, i podstiče ih da se ponašaju na dosledan način.

Za Pavla, to je putovanje, konstantan rast u spoznaji Boga koji je ljubav i Njegove volje, započeti iznova iz dana u dan.

Stoga želi da ih podstakne da žive svoj svakodnevni život prema pozivu koji su primili: da se „ugledaju na Boga”^[1], kao Njegova „draga deca” – sveta i milosrdna.

„Živite kao deca svetlosti – jer, plod svetlosti je u svakoj dobroti, pravednosti i istini.”

I mi hrišćani dvadeset prvog veka smo takođe pozvani da „budemo svetlost”, ali možemo da se osetimo nepodobnim, uslovljeni našim ograničenjima ili preplavljeni spoljašnjim okolnostima.

Kako možemo da hodamo u nadi uprkos tami i neizvesnostima koje preovladavaju nama? Pavle nastavlja da nas ohrabruje: živa Reč Gospodnja je ta koja nas prosvetljuje i omogućava nam da „svetlimo kao zvezde”^[2] u ovom izgubljenom čovečanstvu.

„Poput drugog Hrista, svaki čovek i svaka žena može dati doprinos [...] u svim oblastima ljudske delatnosti: u nauci, umetnosti, politici. [...] Ako prihvatimo Njegovu Reč, ulazimo sve dublje u Njegove misli, osećanja, Njegova naučavanja. Ona prosvetljuje svaku našu aktivnost, ojačava i ispravlja svaki izraz našeg života. [...] Naš „stari čovek”^[3] je uvek spreman da se povuče u privatan život, da neguje svoje lične, male interese, da zaboravi na osobe koje prolaze pored njega, da ostane ravnodušan prema javnom dobru, prema potrebama čovečanstva koje nas okružuje. Stoga zapalimo nanovo plamen ljubavi u našem srcu, i imaćemo novi pogled na svet oko nas.”^[4]

„Živite kao deca svetlosti – jer, plod svetlosti je u svakoj dobroti, pravednosti i istini.”

Svetlost jevanđelja, koju žive pojedinci ili zajednice, donosi nadu i učvršćuje društvene spone, čak i kada nesreće poput virusa Kovid, prouzrokuju bol i pospešuju siromaštvo.

Na Filipinima, prepričava Jun, u jeku pandemije, jednu zajednicu je opustošila vatra i mnoge porodice su izgubile sve što su imale. „Čak i ako smo siromašni, moja supruga Flor i ja smo imali veliku želju da pomognemo. Podelio sam ovo iskustvo grupi motociklista kojoj pripadam, iako sam znao da pate isto kao i mi. Ovo nije sprečilo moje prijatelje da se daruju, prikupili smo konzerve sardina, špagete, pirinač i drugu hranu koju smo donirali nastradalima u požaru.

Moja žena i ja se često osećamo obeshrabreni pri pomisli šta nas čeka u budućnosti, ali uvek se setimo stiha iz jevanđelja koji glasi: „Jer, ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga, a ko izgubi svoj život radi mene i jevanđelja, spašće ga.”^[5] Iako nismo bogati, verujemo da uvek imamo nešto da podelimo iz ljubavi prema Isusu koji je u drugome i upravo ta ljubav nas podstiče da nastavimo iskreno davati i da imamo veru u Božju ljubav”.

Dakle radi se o tome da se prepustimo i budemo prosvetljeni duboko u našim srcima. Dobri plodovi ovog puta: dobrota, pravednost i istina, ugodni su očima Gospodnjim i svedoče o dobrom životu jevanđelja, više od svake besede.

I ne zaboravimo podršku koju dobijamo od svih koji dele sa nama ovo sveto i životno putovanje. Dobra koja dobijamo, uzajamno praštanje koje doživljavamo, podela materijalnih i duhovnih dobara koje možemo proživeti: sva dragocena pomoć koja nas vodi ka nadi i čini nas svedocima.

Isus je obećao: „I evo, ja sam sa vama svakog dana, sve do kraja sveta.”^[6]

On, Uskrsli, izvor hrišćanskog života, je uvek sa nama u zajedničkoj molitvi i međusobnoj ljubavi, da zagreje naše srce i prosvetli naš um.

Priredila Leticija Magri i organizatori „Reči života”

^[1] Up. Ef 5,1.

^[2] Up. Fil 2,15

^[3] Rim 6, 6

^[4] Up. K. Lubik, *Reč života septembar 2005, priredio Fabio Kardi (Delo Kjare Lubik 5, Città Nuova, Rim 2017) str. 760*

^[5] Up. Mk 8,35.

^[6] Up. Mt 28,20